

Heri kan jeg give det ærede Medlem fuldstændig Ret, men det er ikke sikkert, at vi tænker paa ganske samme Situation. Det ærede Medlem talte om disse sagkyndige, og han talte meget haanligt om dem, om disse Læger, der var Kammerater og i Kraft af Kammeraderi stillede deres Krav o. s. v. Det undrer mig i højeste Grad at høre en Socialdemokrat tale haanligt om Lægernes Krav, thi de Krav, Lægerne stiller op, er ikke Krav for dem selv, men Krav for at gøre det saa godt som muligt for de syge, for at fremme Hygiejnen, skabe saa gode Hospitaler, Anstalter, Hjem, Asylr o. s. v. for syge som muligt, og i den Retning havde jeg tænkt mig, at man skulde have Socialdemokratiets kraftigste Støtte. Nu hører jeg, at det ikke er Tilfældet, og at det er overdrevne, urimelige Krav, der stilles.

Jeg skal kun sige, at naar jeg er gaaet med til dette Lovforslag, er det ikke, fordi jeg tror, at den Sum, der er foreslaaet, kan overholdes — jeg tror, at der bliver Overskridelse —, heller ikke, fordi jeg tror, at de Planer, der er forelagte, vil blive fulgt — det tror jeg ingenlunde, jeg tror, de vil blive omdannet —, men jeg og andre er gaaet med, fordi vi mener, at der bør bygges en Anstalt for aandssvage, og derfor vil vi bevilge det nødvendige dertil. Hvis man i Fremtiden vilde lade Sundhedsstyrelsen faa noget Tilsyn med Planernes Udførelse, vilde det være overordentlig rart. Den er desværre ikke blevet hørt om disse Planer, inden Lovforslaget blev forelagt. Udvalget havde en levende Følelse af, at den Repræsentant for Sundhedsstyrelsen, vi havde nærværende i Udvalget, klarede overordentlig godt og smukt for sig, at han var en fornuftig Mand, der havde sine Sager i Orden og vidste, hvorledes det hele skulde være. Jeg vil henstille til Ministeren, at han anvender det fornødne til Opførelsen af en Aandssvageanstalt. Deri kan Folkeetinget være enigt, og om det bliver paa den her foreslaaede Maade eller ikke, spiller ikke saa stor Rolle, naar der bliver et virkelig ordentligt Tilsyn, som passer paa, at Planerne er fornuftige og gode. Om denne Indretning saa kommer til at hedde: Anstalt, Asyl eller Hjem, eller Ministeren kan finde paa et helt andet Ord, kan være ganske ligegyldigt.

Hogelund-Lange: Jeg tør ikke følge min ærede Kollega i dobbelt Betydning i hans Ubekymrthed med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Budgettet bliver over-

holdt eller ej. Jeg vil tværtimod opfordre den højtærede Kultusminister til at gøre sit yderste for, at Summen ikke bliver overskredet. Det er nemlig min Overbevisning, at dette i Virkeligheden tidt beror paa, om der er Fasthed og Villie i Administrationen. Lad mig nævne et Eksempel, som vist alle her erindrer. Da i sin Tid Viborg Sindssygeanstalt skulde udvides med 350 Pladser, begyndte man med — jeg maa desværre indrømme fra Lægernes og andre sagkyndiges Side — at forlange noget over 2 Mill. Kr. dertil. Det endte med, at Administrationen sagde til vedkommende: Her er 700,000 Kr. til at udvide med, kan I gøre det for det, faar I dem, ellers faar I ingenting. Man opnaaede at udvide Sindssygeanstalten med det samme Pladsantal for $\frac{1}{3}$ af det oprindelig forlangte Beløb. Jeg har aldrig hørt nogen klage over, at Forholdene deroppe ikke er fuldt forsvarlige. Derfor tror jeg, det i meget høj Grad beror paa kraftig Villie hos Administrationen, om saadanne Budgetter og Beregninger overholdes.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) udtalte sin Beklagelse over, at medens vi var enige i Hovedsagen, var vi gaaet i Stykker paa disse smaa Spørgsmaal, som ogsaa Hjem saa tidt gaar i Stykker paa. Jeg vil indrømme det ærede Medlem, at hvis der i Hjemmene gennemgaaende skulde forhandles saa vidtløftigt om Smaating, som man gør her, nemlig naar vi forhandler om, hvad denne Anstalt skal hedde, vilde der i Hjemmene ikke blive Tid til andet end Snak. For mig er Spørgsmaalet ikke stort. Naar jeg har sluttet mig til Flertallet, har jeg gjort det, uagtet jeg vil gøre det ærede Medlem fra Frederiksberg den Indrømmelse, at i og for sig kunde jeg ogsaa have støttet Ministeren med den Motivering, at Ministeren maaske i Medfør af sin Stilling er den nærmeste til at døbe Barnet. Men her vil jeg hævde, at vi maaske har Ret til at foreslaa en mere borgerlig Navngivning, og naar det ærede Medlem opfordrer os til at følge sig for derved at ende med ham paa Logikkens lige Landevej, vil jeg sige, at jeg ikke er saa sikker paa, at det ærede Medlem altid staar med begge Ben paa den Vej, jeg tror, han en Gang imellem har det ene Ben i Grøften, f. Eks. da han i sin Tid var med til at vedtage Tuberkuloseloven. Naar han ved Vedtagelsen af Tuberkuloseloven kunde gaa med til „Rekonvalescenthjem“ og „Plejehjem“, hvor det faktisk drejede sig om Børn, der havde deres Hjem saa godt som nogen, og som skulde tilbage dertil, skulde han saa